

[Finansministeren]

Det kommer til at spille en stor rolle for lønmodtagerne. Som vi nu har været inde på flere gange i de mange debatter, vi har haft siden den økonomiske justering blev fremlagt i folketinget, er 1986 året, hvor vi for første gang siden midten af 1970'erne får en fremgang i den disponible realløn. Ja men det er på gennemsnitsbasis, siger hr. Svend Auken, så der er mange, der ikke får denne 0,3 pct.s fremgang. Nu er det altså den måde, vi regner på, og hvis vi sammenligner med 1980 og 1981, hvor der var et fald på 4½ pct. pr. år, må vi gøre opmærksom på, at det også var på gennemsnitsbasis. Skal man vælge mellem situationen i 1981-82 med en reduktion på 4½ pct. og næste år med en stigning på 0,3, er jeg bestemt ikke i tvivl om, hvad der er fordelagtigt at vælge.

Jeg synes, det ville være en god idé, hvis hr. Svend Auken ville erkende, at der i virkeligheden er tale om kolossale forbedringer i den almindelige økonomiske udvikling.

Statsfinanserne gik hr. Svend Auken naturligvis let og elegant uden om, og det hænger vel først og fremmest sammen med, at det her ikke var muligt for hr. Svend Auken at finde nogen bortforklaringer på den situation, at underskuddet er faldet til næste år at være 14½ mia kr. I 1982, da den daværende finansminister, Knud Heinesen, fremsatte finanslovsforslaget for 1983, skønnede han selv et underskud på ca. 72 mia kr. Da regeringen tiltrådte, blev skønnet justeret til ca. 80 mia kr. efter den udvikling, der havde fundet sted. Det er det, der nu er nedbragt til 14½ mia kr. næste år.

Man kan så tale om, at der er gennemført realrenteafgift, og man kan tale om reducerede bloktilskud til kommunerne, osv., men det er jo kun småting i forhold til den dramatiske udvikling, der har fundet sted fra ca. 80 mia kr. ned til 14½ mia kr. Forklaringen på, at det har kunnet lade sig gøre, er naturligvis først og fremmest to ting: at det er lykkedes at holde uændret udgiftsniveau, og at det er lykkedes at præstere en økonomisk vækst, som har givet os et større indkomstgrundlag.

Den økonomiske vækst i Danmark er jo større end i de fleste andre lande, og når hr. Svend Auken taler om, at de fremskridt, der har været, først og fremmest er skabt på baggrund af en bedre international økonomisk udvikling, vil jeg gerne spørge hr. Svend Auken, hvad der er forklaringen på, at Dan-

mark er et af de industrilande, der har den højeste økonomiske vækst. Det er da, at vi har gennemført en politik, som har skabt basis for en sådan økonomisk vækst.

Hr. Svend Auken – og det gælder også andre – har om den økonomiske justering sagt, at den er kommet for sent, at den virker skævt, og at den er utilstrækkelig. Når man har talt så meget om, hvorfor justeringen kom netop nu, vil jeg gerne stille det spørgsmål – og det tror jeg hr. Svend Auken er bedre i stand til at svare på end nogen anden –: har nogen regering nogen sinde introduceret et indgreb førend den dag, da det blev præsenteret i folketinget? Jeg tror ikke, jeg kan finde eksempler tilbage i historien på det. I øvrigt har jeg ikke andre kommentarer til den del af debatten.

Der kommer nok snart et nyt indgreb, bliver der sagt. Jeg kan slet ikke forstå, hvordan man kan komme med en sådan påstand. Den justering, regeringen har præsenteret, er naturligvis udtryk for det, vi opfatter som den nødvendige justering, og derfor noterer vi os også med tilfredshed i dag, at rammen og ideen i indgrebet tilsyneladende også får flertal i folketinget. Det vil sige, at vi også kan opnå den udvikling, vi forventer i forbindelse med den justering, der er lagt frem.

Hvor meget betyder det for betalingsbalancen? Ja, jeg har set lærernes annonce i dagbladene i dag, og den er charmerende, vil jeg sige, men hvad er egentlig realiteten? Isoleret set betyder justeringen en reduktion af betalingsbalanceunderskuddet med ca. 3 mia kr. Den øvrige forbedring har naturligvis baggrund i den konkurrenceevneforbedrende effekt, som stammer fra den politik, der er ført gennem de foregående år, så det i alt bliver en nedgang på 6 mia kr.

Var vi gået hårdere til den, kunne man have risikeret at slå det økonomiske opsving i stykker. Det, der har været afgørende for regeringen i denne sammenhæng, er naturligvis at fastholde den stærkt konkurrenceevneforbedrende politik. Da vi gennemførte helhedsplanen i foråret, sagde vi, at dens indhold først og fremmest ville virke i 1986 og for alvor i 1987. Det, det drejer sig om, er, at principperne herfra bliver fastholdt, og det er egentlig justeringens formål at gøre det ved fortsat at have en lav lønomkostningsudvikling og derudover naturligvis foretage den dæmpning af såvel den offentlige som den